

7. May. 1842

FACTS

Date:

7. May. 1842

Page number:

Dagbog A, side 22-23

TRANSCRIPTION

Den 7 May.

I Onsdags gik Skovgaard og jeg ad Strandveien til Vedbek, hvor jeg tegnede nogle Studier til mit store Maleri. Derfra gik vi over Holte til Rude Skov, til Skovgaards Onkel, Skovfoged Hansen;¹ hos ham blev vi til igaar Formiddags, da vi atter vandrede hertil. Det var ret en deilig Tour; Skoven er næsten grøn og utallige Fugle qviddre, slaae, skrige, kurre, synge; Skovbunden er saa deilig med sine Millioner Blomster – Naturens Liv er gjenvakt efter Vinter-Dvalen, ogsaa mit, jeg føler mig saa oplivet og vel til mode, som jeg ikke i lang, lang Tid har været. Vi besøgte de deilige Søer: Skovrød Søe, Løg Søe og Ebberød Sø og den lille Ager Sø er lige ved Stedet, hvor vi boede; men, hvad der næsten meest interesserede mig var den store, steppeagtige Sækkedam, der har en ganske eiendommelig, for mig ganske nye Character. Denne store moseagtige Flade, med sine talløse Tuer, heelt omgivet af Skov og paa flere Steder med smukt formede Bakker, er ret en Tumleplads for Dyrene; her lusker Ræven, fortalte Skovgaard mig, efter Fuglevildt, og skal hans Onkel skaffe et Stykke Raavildt, saa veed han, her kan man træffe det; den store Musvaage svinger sig i Kredse over Sletten, her mærker man kun [oversteget: li] svage Spor af Mennesker, her er Naturen i Fred og Ro overladt til sig selv, og har ogsaa givet det hele Landskab sit Stempel. Ogsaa Høibjerg besøgte jeg igjen og frydede mig over den deilige Udsigt mod Hveen og Sundet. Adskillige Tegninger fik jeg, og skal nu for Alvor tage fat paa mit Stykke, hvortil jeg snart kan have Kartonen færdig. Maatte jeg kunne qvæle alle Ønsker eller Længsler i mit Bryst efter anden Lykke end den, vort Arbeid giver. Men allevegne hører jeg hendes² Roes, og mine Tanker er dog i mine bedste Øieblikke hos hende. – – Træet udenfor mit Vindue har udfoldet sine Blade mens jeg har været borte, det er ret venligt, men dog langt fra, som den yndige Indgang til min Bolig paa Marmorpladsen, hvor jeg henlevede 3 lykkelige Aar.³ Den gammeldags Trætrappe, hvor jeg om Morgen[en] sad med min Pibe, den lange Gang med Stakittet ved den ene Side, hvor de frodige Planter stak ud mellem Sprosserne, Ruinen, hvis hele Historie er den jammerligste nogen Bygning kan have, havde dog noget Smukt og var saa kostelig opført at man havde Glæde af at betragte den, alt dette savner jeg her; jeg mistede mit yndige Hjem paa Fredriksværk og min hyggelige Bolig her i Byen paa samme Tid. Dog, deri vil •23• jeg nødig see for meget, da jeg aldrig med Rimelighed tør vente Meget af jordiske Herligheder, og derfor ikke tør tro, at jeg nogensinde vil kunne indrette et Hjem, som jeg ønsker, saa vil jeg gaae den anden Vei, og nøies med det nødvendigste, og glæde mig ved den Frihed man nyder, naar man saa at sige Intet eier; jeg vil søge min Glæde og min Rigdom i Livet men ikke i dets Skal, og jeg tør dog kappes [oversteget: med] i Tilfredshed med Mange, der leve i Overflod.

¹ Lars Hansen, gift med P.C. Skovgaards faster, Dorthea Marie Hansen, f. Skovgaard (1797-1871).

² Louise Neergaard (1816-1895).

³ Lundbye havde fra 1838 til oktober 1841 boet på et lejet værelse i et bindingsværkshus ud mod Store Kongensgade, nær ved den ufuldførte Frederikskirke kaldet Marmorkirken. Hans vært var den tidligere forvalter ved kirken, Hans Schoubye (ca. 1759-1841), og efter dennes død fik Lundbye værelse hos sønnen, kontrollør Carl Schoubye på Frederiks Hospital.

22 den 7 Maj.

I Onsdags gik Skougard og jeg ad Strandvejen til Voldet, hvor jeg tegnede nogle Studier til mit store Maleri. Derfra gik vi over Høften til Røde Skov, til Skougards Onkel, Skoufjæds Plaanen; hos ham blev vi til i aften Formiddags, da vi efter uendrede hørt. Det var set en delig Tour; Skoven var næsten grøn og utallige Fugle gispede, sang, skreg, kørte, syngte; Skovbunden var saa dækket med sine hvide blomster - Naturens liv er gjenakt efter Vinter - Doalen, og saa mit, jeg føler mig saa opløst og vel tilværet, som jeg ikke i lang, lang Tid har været. Vi besøgte de delige Tøer: Skovsø, Røge Sø og Egebjerg Sø og den lille Røge Sø er lige ved Høften, hvor vi boede, men hvad der næsten mest interesserede mig var den store, stejle, stejle Fjeldsø, der her en ganske vildommelig, for mig ganske nye Character. Denne store, mægtige Fjeld, med sine talløse Tøer, helt omgivet af Skov og paa flere Steder med finrødt formet Bække, er et en Tørstplads for Dyrene; her ligger Røgen, fortæller Skougard mig, efter Fuglelivet, og skal hans Onkel skaffe et Stykke Røget, saa ved han, her kan man træffe det; den store Mies væger omkring sig i træerne og Støtten, her marker man kun de svage Spor af Mennesker, her er Naturen i Tøer og Røge overladt til sig selv, og her ogsaa givet det hele Landskab sit Stempel. Ogsaa pludselig besøgte vi i aften og fristede mig over den delige Udsigt mod Blusen og Sundet. Adskillige Tegninger fik jeg, og skal min for Alvor tage fat paa mit Stykke, hvilket jeg snart kan have Røntgen færdig. Mætte jeg kunne gaae eller Røsten alle Længder i mit Røst efter anden Lykke end den, som Røst giver. Men alligevel hører jeg hendes Røst, og mine Tanker er dog i mine bedste Øjeblikke hos hende. — Træet udenfor mit Vindue har udfuldt sine Blade mens jeg har været borte, det er ret smukt, men i dag langt fra, som den gyldne Indgang til min delig paa Menneskepladsen, hvor jeg hulede 3 lykkelige Aar. Den gammel dags Trætrappe, hvor jeg som Morgen sad med min Røst, den lange Gang med Røstet ved den ene Side, hvor de friske Planter stak ind mellem Sprængerne, Røsten, hvis hele Historie er den sammesteds ingen Begynder kan høre; havde dog noget smukt og var saa kostelig opført at man kunde glæde af at betrakte den, alle disse scener jeg her, jeg mistede mit gyldne Øje paa Tøernes vorte og min hyggelige Røst her i Røgen paa samme Tid. Dog, den vil

jeg aldrig ser for meget; da jeg aldrig med Hensigt har ventet meget af jend. 23.
Diske Hensigt, og derfor ikke tør tro, at jeg nogen sinde vil kunne indrette
et Hjem, som jeg ønsker, saa vil jeg gaae den anden Vej, og være med det
nødvendige, og glæde mig ved den Frihed man nyder, naar man ser et
Fæstet, og jeg vil søge min Glæde og min Hverdags i Læse men ikke i det
Skal, og jeg tør dog kæmpe med i Tilfredshed med Mange, der leve i Oasen.

9 Maj

Gjæstene ere de Eftermiddag, vi i disse Dage modtage om den store Plede-
brand i København. — Ved reise Thorvald Lassus til Tyskland. — Forinden kommer
maaskee min elskede Moder hertil Bogen for at se, ogsaa vil jeg hjælpe meget paa mig.

10 Maj

Tanorger kom Moder og Louise fra Helsingborg, og vi er her i et Hjem
som den gamle og hyggeligt og venligt, som min den elskede Moder der har.
Mange tinge Dage har hun haft, men hendes Sind er blødt og kjærligt allige-
vel, og maatte hun længe leve med os. Det er rent, at hun bor i Hæst-
let, hvor til kommer sig, saamange Barndomsveninder.

11 Maj

Moderes Ankomst hertil vil vist give, at jeg nu gjældene kommer ind
i Ledselskab end tilforn. Det er maaskee for mig at lægge Mærke til
hendes og i saa Henseende har haft det i de 5 Vintre, jeg har tilbragt
her i Bogen paa egen Haand, siden mine Fædres flyttede til Frederiks-
værk. Den første Vinter boede jeg hos Carl i Hæstet, og kom aldrig
ind til andre end Ledselsers og Kjøres; den næste Vinter lidt
mere, da jeg boede i Nys boder og saaledes er det gaaet fremad indtil
i efterhaanden kom i mange Familier og indvolden i lange Perio-
der næsten hver Aften var inde. Men i Forstningen, naar jeg blev
helt i Ledselskab syntes jeg, at jeg skyldte Vert og Vertinde at gaae hen
til dem med et minuttent Ansigt, som til en Fest, som jo Ledselskab
skulde være, men altid fik jeg en spændt Haand over bløddet for at
afkøle min ungdommelige Varme, barnagtige Glæde, og det hjalp
da ogsaa saa vel, at jeg lærte Ledselskab var mere til at kjæle sig
med end til at more sig i. Men efterhaanden har jeg lært: at min
for gaae ganske ligegyldig derhen uden mindste Forberedelse til det Ple-
de eller til den Enkelt, og vi har jeg tit moret mig, fordi jeg ikke